

Дженифър Л. Арментраут

ПОЛУ- КРЪВНА

КНИГА ПЪРВА ОТ ПОРЕДИЦАТА ЗАВЕТЪТ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
МИЛЕНА ИЛИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Half-Blood*
Copyright © 2011 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
© Егмонт България, 2022
Редактор Вили Вълканова
Коректор Павлина Върбанова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фригьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2022
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2860-3

На Кати

Липсваш ни, обичаме те.

Първа глава

ОТВОРИХ РЯЗКО ОЧИ, СРИТАНА В РЕЖИМ „БИЙ СЕ ИЛИ БЯГАЙ“ ОТ ШАНТА-
вото си шесто чувство, което пак се беше разбесняло. Покрай характерната за Джорджия влажност и дебелия слой прах по пода трудно си поемах дъх. Откакто избягах от Маями, навсякъде ме дебнеха опасности и тази изоставена фабрика не правеше изключение.

Деймоните бяха тук.

Чувах ги – бяха на долния етаж, проверявах систематично всяко помещение, отваряха и затваряха врати, тръскаха ги направо. Звукът ме върна няколко дни назад, когато отворих вратата на мамината стая. Заварих я в ръцете на едно от чудовищата до счупена саксия с хибискус. Лилави цветчета се бяха пръснали по пода и се валяха в локвите кръв. Споменът върза нов възел от сурова болка в корема ми, но в момента не можех да мисля за това.

Скочих на крака, изтичах в тесния коридор и спрях, наострила уши. Колко деймони имаше долу? Три? Или повече? Стиснах здраво тънката дръжка на градинската лопата. Вдигнах я и прокарах пръсти по остриите, облечени в титан ръбове. Това ми напомни какво следва да направя. Деймоните мразеха титан. Ако не броим обезглавяването – което си беше гадно, откъдето и да го погледнеш, – единствено титанът можеше да ги убие. Наречен на Титаните, ценният метал беше пагубен за

всички, пристрастени към етера.

Някъде в сградата дъска на пода изскърца и се сцепи. Гърлен рев разкъса тишината. Започна като тих вой и стана непоносимо пронизителен. Писък нечовешки, гаден, ужасяващ. Нищо друго на света не звучеше като деймон, особено като гладен деймон.

И беше близо.

Хукнах по коридора, окъсаните ми гуменки тропаха по паантовите дъски. От бързането кръвта се качи в ушите ми и кичури дълга мръсна коса се вееха след мен. Свърнах зад ъгъла, знаех, че имам броени секунди...

Лъх на застоял въздух ме цапардоса в лицето, щом деймонът ме сграбчи за тениската и ме запрати в стената. Прах и хоросан се разхвърчаха във въздуха. Сkochих на крака, черни съзвездия плуваха пред очите ми. Бездушните и черни като катран дупки, където би трябвало да има очи, ме фиксираха с гладен поглед, като да бях купон за следващото хранене на чудовището.

Деймонът ме сграбчи за рамото и аз се оставих на инстинктите си. Извъртях се настрани и зърнах изненадата, разляла се по бледото лице за част от секундата, преди да вдигна крак и да го ритна високо. Уцелих го по главата, странично. Ритникът го запрати в отсрещната стена. Завъртях се около себе си и замагнах. Деймонът сведе поглед и изненадата се смени с ужас при вида на градинската лопата, потънала дълбоко в стомаха му. Нямаше значение къде се целим. Титанът винаги ги убиваше.

Гърлен звук се откъсна от зейналата му уста, после чудовището се разсипа на светец син прах.

Все така с лопатата в ръка, аз хукнах надолу по стълбите, вземах по две стъпала наведнъж. Продължих на бегом по дъсчения под, без да обръщам внимание на болката в хълбока. Щях

да успее... трябваше да успее. Щях да съм адски бясна в отвъдното, ако си умрях девствена в тая дупка.

– Малка полукръвна, накъде тичаш?

Метнах се настрана и се фраснах в голяма стоманена преса. Завъртях се, сърцето ми се блъскаше в гърдите. Деймонът се появи на по-малко от пет крачки зад мен. Също като онзи горе, и този изглеждаше идиотски. Устата му висеше отворена, сякаш да покаже на света острите му зъби, а непрогледните дупки на очите му ме обляха с ледени тръпки. В тях нямаше светлина, нито живот, а само и единствено смърт. Страните му бяха хлътнали, кожата – мъртвешки бледа. Издути вени се пресичаха по лицето му като синкави змийчета. Наистина приличаше на персонаж от кошмар, на някакво демонично създание. Само полукръвните можеха да провидят за миг два през магическата им маскировка. После стихийната магия се уплътни и ми показа как е изглеждал деймонът преди. Сетих се за Адонис – рус и зашеметяващо красив мъж.

– Какво правиш тук сам-самичка? – попита той с дълбок и приканващ глас.

Отстъпих крачка назад, огледах се за някакъв изход. Фалшивият Адонис ми препречи пътя. Знаех, че няма да издържа дълго. Деймоните запазваха контрола си над стихийната магия. Ако този ме удареше с въздух или огън, край с мен.

Той се засмя – смях, в който нямаше нито хумор, нито живот.

– Може би ако ме помолиш, ама наистина ми се помолиш, ще те убия бързо. Откровено казано, полукръвните не са ми съвсем по вкуса. Чистокръвните, от друга страна... – той прилясна с наслада – ... те са като изискано блюдо. Полукръвните? Вие приличате повече на евтин хамбургер.

– Приблужи се още и ще свършиш като братлето си горе. – Надявах се, че звуча заплашително, но май не се получи. – Лошо ти се пише.

Той вдигна вежди.

– Започваш да ме ядосваш, да ти кажа. Вече уби колко, двама от нас?

– Защо, да не ги броиш?

Подът зад мен изскърца и сърцето ми спря. Обърнах се рязко и видях женски деймон. Деймонката пристъпи към мен и аз неволно отстъпих към приятелчето ѝ.

Обграждаха ме, оставяха ме без път за бягство. После трето чудовище изпищя някъде сред старите машинарии. Паника и страх заседнаха в гърлото ми. Стомахът ми се обърна, напразно стисках до болка дръжката на лопатата. Боже, идеше ми да повърна, честно.

Водачът пристъпи към мен.

– Знаеш ли какво ще ти направя?

Преглътнах и си сложих самодоволна усмивчица на лицето.

– Дрън-дрън. Ще ме убиеш. Дрън-дрън. Знам.

Хищният писък на женската погълна отговора му. Явно беше много гладна. Кръжеше около мен като лешояд, всеки миг щеше да ми скочи. Гледах я втренчено. Гладните по правило са най-глупави и най-слабото звено в глутницата. Според легендата, достатъчно е чистокръвен да вкуси само веднъж от етера – жизнената сила, която тече в кръвта ни, – за да се обърне. Едничко вкусане – и чистокръвният се превръщаше в деймон, пристрастен до края на живота си. Имах нелош шанс да се справя с женската. Колкото до другия... там нещата стояха по-различно.

Направих се, че тръгвам към нея. И точно като наркоман, зърнал поредната си доза, тя се метна в моята посока. Мъжките ѝ изкрещя да спре, но беше твърде късно. Смених рязко посоката и хукнах като спринтьор на олимпиада към входната врата, която бях разбила по-рано тази нощ. Измъкнех ли се от фабриката, шансовете щяха да са на моя страна. Бегла надежда

се разгоря в гърдите ми и вля сила в краката ми.

Случи се възможно най-лошото. Стена от огън се издигна пред мен, обхвана работните тезгяси и се извиси близо три метра висока. Истински огън, а не илюзия. Жегата ме удари в лицето, пламъците припукваха и прояждаха стените.

И право пред мен не друг, а той мина през пламъците, образ и подобие на демонски ловец. Огънят не опърли панталоните му, нито оцапа ризата му. Стихията не докосна и кичур от тъмната му коса. А хладните му очи с цвета на буреносни облаци се спряха върху мен.

Мда, не друг, а точно той – Ейдън Сейнт Делфи.

Никога не бих забравила името, нито лицето му. Когато го видях за първи път на тренировъчния плац, се влюбих в него като последната глупачка. Бях на четиринайсет, а той – на седемнайсет. Постоянно се оглеждах за него в кампуса и пет пари не давах, че е чистокръвен.

Появата на Ейдън можеше да означава само едно – че Пазителите са пристигнали.

Погледите ни се срещнаха, после той погледна над рамото ми.

– Наведи се.

Нямаше нужда да повтаря. Метнах се по лице на пода като истински професионалист. Горещата вълна се разля над мен и застигна мишената. Подът се разтресе от гърчове на деймонката, писъците ѝ разцепиха въздуха. Само титанът убиваше демоните, но едва ли беше приятно да те изгорят жив.

Надигнах се на лакти и надникнах измежду кичурите мръсна коса точно когато Ейдън сваляше ръката си. Пукащ звук последва движението и огънят изчезна на мига. Останаха само вонята на изгоряло дърво, опърлена плът и дим.

Още двама Пазители влетяха в цеха. Единия го познавах. Кейн Порос – полукръвен, една година по-голям от мен. В доб-

рото старо време бяхме тренирали заедно. Сега Кейн се движеше с грация, каквато не притежаваше преди. Отиде при женската, замахна и заби в обгорялата ѝ плът кинжал с дълго и тънко острие. И тя се разсипа на прах.

Третият Пазител със сигурност беше чистокръвен, познаваше се по излъчването му и по всичко, но него го виждах за първи път. Беше едър – истинска планина от напompани със стереоиди мускули – и се отправя право към третия деймон, когото бях чула, но още не бях видяла с очите си. Като го гледах как движи изящно огромното си тяло, се почувствах още по-неадекватна, и как иначе, предвид че още лежах на пода. Изправих се на крака, породеният от страх адреналин бавно се отливаше от вените ми.

После, без никакво предупреждение, затова пък със силна болка, лицето ми се фрасна в пода. Толкова се шашнах, че разбрах със закъснение какво е станало – фалшивият Адонис ме беше гепил за краката. Сгърчих се, обаче гаднярът стисна в юмруци косата ми и дръпна главата ми назад. Забих пръсти в него напосоки, но това с нищо не облекчи натиска върху врата ми. В първия миг с ужас реших, че ще ми откъсне главата, но той направи друго – впи остриите си зъби в рамото ми, проби и тениската, и кожата ми. И тогава аз изпищях, здраво.

Горях – и как иначе. Източването прогаряше кожата ми, бях като игленик, всяка клетка в бедното си тяло усещах като пробита. И макар да бях едва полукръвна, а не натъпкана с етер като чистокръвните, деймонът лочеше същността ми на големи глътки. Не го интересуваше кръвта ми, макар че би изпил литри от нея, за да се добере до етера. Не, самата ми душа се размести, докато той я изсмукваше жадно. Болката измести всичко останало.

А после деймонът внезапно вдигна глава.

– Какво си ти? – попита шепнешком, заваляйки думите.

Нямах време да мисля за странния въпрос. Нещо откъсна деймона от мен и аз политнах напред. Свих се на топка на пода, кървава топка, скимтяща като ранено животинче. За първи път ме захапваше деймон.

През тихите стонове и хлипове, които издавах, чух отвратително хрущене, после дивашки писъци, но сетивата ми бяха затети с друго – с болката. Тя започна да се оттегля от върховете на пръстите ми, да се излива назад към сърцевината ми, където гореше като горски пожар. Опитах се да вдишам някак, обаче нищо...

Нечии нежни ръце ме обърнаха по гръб и отскубнаха пръстите ми от рамото. Отворих очи и погледнах от долу нагоре към Ейдън.

– Добре ли си? Александрия? Кажй нещо, моля те.

– Алекс – отвърнах задавено. – Всички ме наричат Алекс.

Той се засмя кратко и с облекчение.

– Да. Добре. Можеш ли да станеш, Алекс?

Май кимнах. На интервали от по няколко секунди ме заливаше нажежена вълна, но болката беше утихнала до нещо поносимо.

– Това беше... адски гадно.

Ейдън прокара ръка под мишниците ми и ми помогна да стана. Залитнах, а той приглади косата ми назад да огледа раната.

– След няколко минути болката ще отmine, спокойно.

Вдигнах глава и се огледах. Кейн и другият Пазител гледаха намръщено две почти идентични купчинки синкав прах. Чистокръвният се обърна към нас.

– Мисля, че това бяха всички.

Ейдън кимна.

– Алекс, трябва да тръгваме. Веднага. Връщаме се в Завета.

„В Завета?“ Обърнах се към Ейдън – май изобщо не контро-

лирах емоциите си. Той беше облечен целият в черно, понеже такива бяха униформите на Пазителите. Сетих се за миг как си бях паднала по него преди три години, и чувствата изплуваха на повърхността. Ейдън изглеждаше божествено, но гневът ми набързо видя сметката на глупавото влюбване.

Заветът явно имаше пръст в случващото си – оттам идваха Пазителите, притекли се на помощ. Само че къде, по дяволите, беше тъпият Завет, когато деймоните се вмъкнаха в къщата ни?

Ейдън направи крачка напред, но не него виждах аз, а безжизненото тяло на майка си. Последното нещо, което е видяла на този свят, е било ужасно деймонско лице, а последното, което е усетила... потръпнах силно, спомнила си раздиращата болка от засмукването.

Ейдън направи още една крачка към мен. Реагирах, водена от ярост и болка. Хвърлих се към него, използвах движения, които не бях тренирала от години. Едно беше да раздаваш юмруци и ритници напосоки, но целенасочената атака не влизаше в арсенала ми.

Той улови ръката ми и ме завъртя на сто и осемдесет градуса. Само след миг беше притиснал в здрава хватка ръцете ми към тялото, но болката и скръбта ме заляха изведнъж и надвиha здравия ми разум. Наведох се напред с намерението да се отдалеча достатъчно, за да го изритам заднешком.

– Недей – предупреди ме Ейдън с измамно тих глас. – Не искам да те нараня.

Дишах тежко, накъсано. Усещах топлата кръв, която се стичаше по врата ми и се смесваше с потта. Борех се упорито, макар главата ми да се въртеше, а самата мисъл, че Ейдън ме държи на разстояние с лекота, ме вбеси още повече.

– Ехо! – извика Кейн от няколко крачки разстояние. – Алекс, познаваш ни! Не ме ли помниш! Нищо лошо няма да ти на-

правим.

– Млъкни!

Изтръгнах се от хватката на Ейдън и се стрелнах между Кейн и господин Стероиди. Никой не очакваше, че ще хукна да бягам, обаче аз точно това направих.

Стигнах до изхода на фабриката, промуших се през счупената дървена врата и си плюх на петите. Краката ме носеха към полето от другата страна на улицата. Мислите се блъскаха безредно в главата ми. Защо бягах? Нали точно в Завета исках да се върна след онази деймонска атака в Маями?

Тялото ми не искаше да има нищо общо с това, но аз продължих да тичам през високите буренаци и трънливите храсти. Чувах тежки стъпки зад себе си все по-близо. Виеше ми се свят, сърцето ми препускаше бясно. Бях толкова объркана, толкова...

Нечие твърдо тяло се блъсна в мен и ми изкара въздуха. Политнах напред с разперени ръце и се стоварих на земята. Не знам как, но Ейдън се превъртя така, че да поеме по-силно сблъсъка. Аз се озовах върху него и останах да лежа така мигдва, после той ме търкулна под себе си и притисна гърба ми в бодливата трева.

Паниката и яростта ме завладяха отново.

– Сега? Къде бяхте преди седмица? Къде беше Заветът, когато убиха мама? Къде бяхте вие?

Ейдън се дръпна назад с разширени очи.

– Съжалявам. Ние не...

Извинението му ме ядоса още повече. Исках да го нараня някак. Исках да ме пусне. Исках да... исках да... не знаех какво, по дяволите, искам, знаех само, че крещя в несвят, ритам го и го дера, където сваря. Спрях чак когато Ейдън ме затисна с дългото си стройно тяло. Тежестта и близостта му ме обезсилиха.

Нямаше и сантиметър разстояние между нас. Усещах твърдата преса на коремните му мускули, усещах устните му на половин педя от моите. Изведнъж ми хрумна нещо откачено. Зачудих се дали устните му са толкова приятни и на вкус, колкото наглед... защото наглед бяха страхотни.

Адски тъпа мисъл. Явно съвсем бях откачила – само това обясняваше посоката на мислите ми. Защо зяпах устните му така и защо така отчаяно ми се искаше да ме целуне – адски тъпа идея по цял куп причини. Дори да оставим настрана факта, че допреди малко се опитвах да му откъсна главата, истината бе, че изглеждах ужасно. Лицето ми беше цялото в кал, освен това не се бях къпала от седмица и със сигурност вонях. Направо си бях отвратителна в момента.

Обаче той така наклони глава, че май наистина щеше да ме целуне. Цялото ми тяло се напрегна в очакване, сякаш щяха да ме целунат за първи път, което изобщо не отговаряше на истината. Целувала се бях с много момчета, но не и с него.

Не и с чистокръвен.

Ейдън премести тежестта си и ме затисна още по-плътно. Вдишах рязко, мислите ми препускаха с милион километри в секунда, без да родят нищо смислено. Той посегна с дясната си ръка към челото ми. В главата ми писнаха предупредителни камбанки.

И тогава Ейдън произнесе принуда толкова бързо и тихо, че не различих отделните думи.

„Мама му ста...“

Заля ме внезапен мрак, лишен от мисъл и съдържание. Не бих могла да се опъна на нещо така могъщо, затова без ни една дума или звук на негодувание аз потънах в мътните му глъбини.

За Дженифър Л. Арментауٹ

Дженифър е писателка, оглавява класацията за най-добър международен бестселър на „Ню Йорк Таймс“. Живее в Шепърдстаун, Западна Вирджиния. Всички слухове, които вероятно сте чули за състоянието ѝ, не са верни. Когато не се труди усърдно, прекарва времето си в четене, гледане на долнопробни филми със зомбита, преструва се, че пише, и се отдава на компанията на съпруга си, пенсионираното им полицейско куче Дизел, шантавото им пале, кръстоска между бордър коли и Джек Ръсел териер, на име Аполо, шестте им надменни алпаки, четири рошави овце и две кози.

Мечтата ѝ да стане писателка се зародила в часовете по алгебра, през по-голямата част от които пишела разкази... затова и не може да се похвали с добри оценки по математика. Дженифър пише юношески любовни романи – паранормални, фантастика, фентъзи и съвременни. Книгите ѝ се издават от „Тор Тийн“, „Ентенгълд Тийн“, „Брейзън“, „Дисни/Хайпириън“ и „Харликуин Тийн“. Книгата ѝ „Wicked“ е избрана за екранизация от „Пешънфликс“ и снимките са започнали в края на 2018 г. Юношеският ѝ любовен съспенс роман „Don't Look Back“ е номиниран за „Най-добър юношески роман“ за 2014 г. от Американската асоциация за юношеска литература, а романът ѝ „The Problem With Forever“ печели наградата РИТА през 2017 г.

Пише и съвременни и паранормални любовни романи за възрастни и млади възрастни под творческия псевдоним Дж. Лин. Издават ги „Ентенгълд Брейзън“ и „Харпър/Колинс“.